

Neděle 3. po sv. Trojici

Mi7, 18-20

28.6.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista. Pokoj vám.

Introit:

Hospodin, Hospodin!

Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný,
který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení,
který odpouští vinu, přestoupení a hříchy.

Píseň: 16

Čtení: Mk2, 1-12

Píseň: 265

Kázání: Mi7, 18-20

Prorok Micheáš působí v nelehké době. Severní království, Izrael, je ohroženo velkou říší Asyrskou. Micheáš je současníkem proroků Izajáše, Ámose a Ozeáš. Severní království je nakonec vyvráceno, Samaří pobořeno, Jeruzalém v Judském království je ohrožen, lid odveden do zajetí.

V této situaci Micheáš neúnavně volá. To kvůli bohatým, kteří utiskují vdovu a sirotka, se dějí tyto věci. To kvůli špatným a nadutým vládcům je Izrael trestán. To kvůli proradným kněžím se všechno toto děje. Všichni, kteří nějakým způsobem zavinili zhroucení celého systému, jsou Micheášem voláni k zodpovědnosti. Přišli soudové, jak by napsali králíčtí. Tito soudové soudí všechny, kteří zapomněli na svrchovanost Boží.

Soudem to nekončí. Soud vede k rozpomínání se. Soud je začátkem k tomu, aby mohl nastat restart v našich životech. Díky soudu může lid Boží očekávat vysvobození. Bůh soudící, hněvající se, se mění na Boha milosrdného, slitovného. Boha, který rozjasňuje nad svým lidem i nad tebou svou tvář.

Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům dědictví svého? (Opět lépe králíčtí.) Modlitebník Micheáš nám zde představuje silného Boha. Jak často mluvíme o silném hráči na trhu s nemovitostmi, o silném politikovi,

o silném vůdci? Bůh je prostě silný hráč na trhu s ostatními bohy. Jeho síla se projevuje v jeho konání. Jsou to čtyři dovednosti, které hned tak nikdo neumí.

To první. Hospodin, Bůh silný *snímal nepravost*. Co je vlastně nepravost, jak ji ve svém životě rozpoznat? Kdy my činíme nepravosti? I o nás Micheáš v modlitbě mluví. Nepravost – avon, ohýbat, křivit, kroutit. Kdy jsme v životě překrucovali Boží pravdu? Kdy jsme ohýbali slovo Boží? Kdy jsme křivili rovnou cestu k Bohu? Kdy jsme páchali nepravosti, aniž jsme tušili, co z toho vzejde?

Tak toto ten silný Bůh z nás snímá. Toto z našich shrbených ramen odnáší pryč. To je Boží síla. Síla promíjet naše pokřivenosti, naše zkrouceniny života. A tak, Bože silný, děkujeme ti, že nám promíjíš všechny naše nepravosti.

To druhé. *Promíjel přestoupení* a opět se můžeme ptát, kdy jsme něco přestoupili a jak to v životě vypadá, když přestupujeme Boží laskavá doporučení? Peša – tedy odlomení, zlomení – dalo by se říci společně s Buberem – odpadlictví. A opět, kdy jsme odpadli od Boha i lidí? Kdy jsme někoho svým činem zlomili? Kdy jsme raději odlomili kousek z Božího milosrdenství? Kolikrát jsme odlomili z tvého slova, Bože, jen to, co se nám v našem životě hodilo? Tak toto ten silný Bůh promíjí? Neuvěřitelné. Bože, dej, abychom tak jako ty dovedli promíjet odpadlictví druhých.

To třetí. *Nesetrvává neoblomně ve svém hněvu, neboť má zalíbení v milosrdenství*. Jako by ten silný Bůh se nevydržel dlouho zlobit. Sám ukončuje svůj hněv. Sám ukončuje své spravedlivé soudy. Jeho milosrdenství je věčné, kdežto jeho soudy mají svůj konec. Není necitelný ke svému dědictví, ke svému lidu. Slyší naše volání. Zná naše cesty. Víc než spravedlivý soud je jeho *zalíbení v milosrdenství*. Bože, dej, abychom i my ukracovali svoje hněvy. Dej, abychom měli *zalíbení v milosrdenství*.

To čtvrté. *Navrátě se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všechny hříchy naše*. (Opět kraličtí.) Kdesi ve Skotsku je skála. Z této skály lidé vrhají svá traumata a nevyřešené konflikty do moře v podobě kamenů. Zbavují se tím svých provinění – chcete-li – hříchů. Bůh silný sám naše hříchy vrhá do moře. Hřích – chatáh – minout cíl.

Kolikrát jsme přešlápli, hmatali vedle? Kolikrát hřích nás děsil, když jsme se minuli s Bohem? Bůh silný bere náš hřích a hází je tam, odkud již není návratu. Jako by Micheáš říkal, Bůh sám zničí naše hříchy tím, že je uvrhne, hodí, tam, odkud již nemohou mít nad námi žádnou svou moc. Bože, dej, abychom věděli, že ne my, ale ty naše hříchy vrháš za nás do mořských hlubin.

Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi přísahal otcům našim ode dne starodávných. Micheášova modlitba míří dál, než může sám prorok dohlédnout. Tato slova nejsou jen proroctvím, které je ohraničené dobou asyrského zajetí Izraele. Míří až tam, kdy všechny naše nepravosti, přestoupení i hříchy jsou díky milosrdenství a slitování našeho Boha s konečnou platností vrženy tam, odkud již na nás nemají moc.

Slova Micheášova se naplnila. Věrnost Boha silného se naplno prokázala v Ježíši Kristu. To on naše nepravosti, přestoupení, hříchy, naše vytrhávání z celistvosti stvoření, naše míjení se s bytím coby Boží děti, naši pokřivenost ve svědectví o Bohu milosrdném a milostivém s konečnou platností hodil do hlubin moře.

A opět stalo se tak nikoli díky naší jedinečnosti, ale díky Bohu silnému, který nás sám zbavuje našich hříchů. Díky Bohu silnému, který si nás vyvolil jako své dědictví.

Amen.

Píseň: 171

Oznámení

Přímluvné modlitby

Otče náš

Poslání (1Kor11, 31-32):

Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni.
Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě,
abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.

Požehnání:

Milost Pána našeho Ježíše Krista budiž s Vámi se všemi.
Amen.

Píseň: 699